

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 80.

Tiende Session.

25de Møde.

Lørdagen den 7de Novbr.

(Fortsat.)

Indenrigsministeren (fortsat): Der som den ærede Viceformand nu fastholdt sit Forslag ved Siden af det her omhandlede, saa vilde vi altsaa i Birkeligheden saae en Overgangstid af 20 Aar, eller med andre Ord: Loven vilde ikke træde i Kraft før 1877. Jeg tilstaaer, det er atter for mig det Samme som ikke at give nogen Lov. Naar man vil ordne et praktisk Livsforhold, saa kan man ganske vist indrette det saaledes, at denne eller hin enkelte Regel ikke skal træde i Kraft strax, saa at der skal hengaae nogen Tid, inden Reglen gjælder, og det er saagodtsom umuligt at føre et strengt Beviis for, hvor lang Overgangstiden skal være i et saadant Tilfælde; men jeg skal ikke nægte, at, saaledes som Forholdet her vilde stille sig, blev Sagen skudt saa langt ud i Fremtiden, at Lovens Stæbne maa siges at være stillet hen i det fuldkommen Ubestemte. I saa Henseende kan jeg ikke Andet end være enig i de Betragtninger, som min ærede Sideemand til Venstre, Folkethingetsmanden for Hjørring Amts 2den Valgkreds (Fischer) anstillede om Betydningen af en saa vedvarende Usikkerhed, om Misligheden af en saa lang Overgangstid. Jeg troer ogsaa, at man skal have Bænkelse ved at finde, enten her hjemme eller andetsteds, i Forhold, der ere tilsvarende, noget Sidestykke dertil, at man vedtager en Bestemmelse af en saadan Natur som den, hvorom Taleren her er, der først vil træde i Kraft efter saa langt et Tidsrum.

Ja, selv hvor der har været bestemt saadanne Overgangstider, har det ofte viist sig, at det har været umuligt at holde denne hele Overgangstid ud. Uden paa nogen Maade at ville sammenligne det her foreliggende Forhold med det, jeg vil henpege paa, vil jeg nævne et Anliggende, der saameget lettere frembyder sig for Betragtningen, som det griber ind i vor egen Historie, nemlig Spørgsmaalet om Negeremancipationen, dens Forberedelse i England, og Maaden, hvorpaa man søgte at forberede den her i Danmark. Det viste sig, at den Frist, der var givet i England, ikke kunde udholdes, og det viste sig ogsaa hos os, at den Tid, som var sat for Frihedens Indtræden, var skudt for langt ud. Det er netop Sagen, hvor der staaer en Befolkning og venter paa at komme til Nydelse af en allerede givet god Lov, at der da ikke maa hengaae for lang Tid; det gaaer virkelig ikke an der at lade Bedkommende vente og stille for store Fordringer til deres Taalmodighed; det overstiger det, Folk i Almindelighed kunne bære. Der er naturligviis dem, der, uagtet de see Frihed og Ret vinke dem, dog have den Agtelse for Loven, at de roligt vente, indtil Tiden kommer; men det er at føre Folk i Fristelse; en saa lang Overgangsperiode er yderst mislig. Jeg vil nu imidlertid som det andet Alternativ forudsætte, at den ærede Viceformand ikke har villet combinere de 10 Aar, som her ere foreslaaede, med de 10 Aar, der end yderligere ere foreslaaede ved § 87, men at han har villet beholde de 5 Aar der, naar det her foreliggende Forslag vedtoges; men naar de 10 Aar her gik igjennem, vilde vi altsaa alligevel saae en Overgangsperiode af 15 Aar. Jeg troer